

Kim Fogh.
Pressefoto

FAKTA KLUMMEN

Kim Fogh er direktør i Leadership Lighthouse, ledercoach og co-creatør. Han er uddannet journalist, Master i læreprocesser fra Aalborg Universitet og coachuddannet fra Columbia University i New York.

Kim Fogh har gennem 25 år arbejdet med feedback, kommunikation og ledelse på blandt andet TV2, DR og Vestas.

Den dag i ferien, hvor jeg - næsten - var nærværende

KLUMME

Kim Fogh
kim@leadershiplighthouse.dk

LEDELSE: Inden vi kommer alt for langt ind i efteråret, vil jeg fortælle om en dag i sommerferien, der gav mig en af de største ledelsesmæssige indsigter indtil nu i 2017.

Vi kommer ind i historien på dag tre i et træterrasseprojekt, som jeg var gået i gang med sammen med min bror. De første to dage var gået med at måle op, forsøge at få underlaget nogenlunde i vater med fliser og diverse kiler og til sidst at få skruet lægter sammen på kryds og tværs, så terrassebrædderne kunne få et godt fundament.

Nu var min bror taget videre, og jeg stod tilbage med udsigt til at lægge brædder på

48 kvadratmeter vinkelterrasse, herunder en 18 meter lang gangbro, hvor man jo nærmest bliver svimmel, hvis man står i den ene ende og kigger ned langs brædder, der snor sig som s-kurver i et koordinatsystem.

Efter et par uheldige indledende forsøg, hvor jeg stolede på mit boldøje, besluttede jeg mig for at satse på gammel-dags præcisionshjælpemidler som snor og tommestok i stedet. Det tog længere tid, men resultatet blev pludselig sådan som, jeg havde drømt om. Brædderne kom til at ligge lige. I al fald så meget et naturprodukt som træ i hænderne på en amatør kan forventes at ligge lige.

I den Youtube video, jeg havde studeret, inden jeg gik i gang, tog det cirka to minutter at skruer brædderne på, når først fundamentet var lavet korrekt. Sådan var virkeligheden selvfølgelig ikke.

Jeg var i gang fra klokken 5.30 om morgenen og indtil 22 om aftenen den sommerdag. Men jeg oplevede det ikke som en lang dag. Faktisk mistede jeg fuldstæn-

dig min fornemmelse for tid. Da jeg i samarbejde med den udspændte snor, min tommestok, en kapsav og min skruemaskine fik greb om brædderne, var det eneste jeg tænkte på: brædderne!

Den dag var verdens vigtigste projekt at få lagt terrassebrædderne, så de flugtede snorlige og med præcise og ensartede indbyrdes afstande. Andet eksisterede ikke for mig, mens jeg lå der på knæ og baksede med mit lille ferieprojekt.

Dybt tilfredsstillende

Det var dybt tilfredsstillende. Og det er her de ledelsesmæssige pointer kommer ind. Tænk, hvis jeg altid var ligeså nærværende i mit professionelle arbejdsliv, som jeg var her, støvet og svedigt med at få endnu et bræt skruet præcist på plads. Hvad ville det ikke kunne skabe af øget kvalitet og trivsel?

Jeg tvivler på, at nogen kan lave en præcis og fyldestgørende opskrift på nærvær, men jeg tør godt pege på nogle af de vigtige ingredienser. Det begynder med en be-

slutning eller en tydelig prioritering. Det er det her, jeg vil fokusere på nu. For eksempel at lægge terrasse, men det kan også være beslutningen om at involvere sig 100 procent i en samtale med en medarbejder.

En anden ingrediens i nærvær er at gøre sig umage. På en disciplineret, ambitiøs facon at få sig selv til at yde det ypperste.

Det lader sig bedst gøre, hvis man er forberedt, har den hjælp i form af værktøj eller kompetente medarbejdere, opgaven kræver, og i øvrigt har et tydeligt billede af, hvad målet og formålet er.

Fordi jeg var helt afklaret omkring, hvad jeg ville, og fordi jeg gjorde mig umage, blev det en stærk og berigende oplevelse for mig at lægge den terrasse. Fuldt af følelser som glæde, fascination, stolthed - og nærvær.

Jeg kikkede virkelig på de brædder. Mærkede dem i mine hænder. Duftede savsmulden fra saven. Havde ikke lyst til at være andre steder end netop her og havde ikke travlt med at nå i mål. Måske derfor var det også kun få

gange, jeg skruede eller savede forkert, meget ulig hvordan jeg plejer at håndtere værktøj.

Jeg synes, det går OK for mig med at være nærværende i dagligdagen. Men jeg kan gøre det bedre, og jeg tror, det er noget, der kan trænes. Det begynder med opdagelsen af, hvor kraftfuld en tilstand ægte nærvær er. Fulgt op af viljen til at opsøge nærværet i så mange situationer, som man kan overkomme uden at lade sig slå ud, når det ikke lykkes.

Dobbeltblik

Noget, der kom bag på mig, da jeg lå og skruede brædderne fast, var, hvordan jeg var i stand til hele tiden at have et dobbeltblik på mit arbejde. Dels var det uhyre vigtigt for mig, at hver eneste skrue kom til at sidde præcist lige der i brættet, hvor den skulle. Dels var det ligeså vigtigt, at alle brædderne tilsammen kom til at danne den terrasse, som jeg konstant så for mig som en slags vision.

Sådan er arbejdet som leder vel også. En lang række enkeltstående opgaver, samta-

ler, beslutninger, overvejelser, som tilsammen gerne skal skabe værdi og styrke en helstøbt organisation.

Det lykkes kun rigtig godt, hvis hvert enkelt element får fuld opmærksomhed.

Jeg blev færdig med terrassen, og den er blevet tæt på det, som jeg havde drømt om. På et tidspunkt sidst på eftermiddagen havde jeg en mindre krise. Det var, da jeg pludselig blev opmærksom på, hvor forunderligt det var, at være i sådan et nærværende arbejdsflow.

- Det vil jeg da skrive om i min næste Erhverv+ klumme, tænkte jeg. Men så snart jeg gav mig til at tænke på, hvordan jeg kunne skrive om sammenhængen mellem nærvær og ledelse, begyndte jeg at skruer forkert og save skævt. Det rev mig simpelthen ud af nærværet at tænke på at være nærværende! Til gengæld vil jeg hver gang jeg fremover går hen over min terrasse blive mindet om, hvor stærk en effekt det kan have på en arbejdsproces at være 100 procent tilstede i den.